

som var paaført ham fra Fagets, baade Mestrenes og Svendenes Side, dels fordi han havde overtaget dette Arbejde for billigt — efter hvad jeg har erfaret — gik galt. Dette skete altsaa paa Grund af, at det Arbejde, han her havde paataget sig, ikke gav ham det Udbytte, han havde forventet. Den eneste, der vandt noget ved denne Forretning, skulde altsaa være Staten. Den opnaaede at faa billige Klæder til sine Jærnbanebejente, men hvorledes de vare, har jeg allerede antydet, idet jeg har udtalt, at store Mæsker af dem bleve kastrede. Det var altsaa dette, der opnaaedes, men om det Resultat egentlig er saaledes, at Statsmyndighederne kunne være det bekendt og fremvise det, sigende, at de her paa dette Omraade have sparet nogle Penge, tror jeg næppe. Jeg skal, med det samme jeg taler om dette Sag, nævne et andet Eksempel. Der verserer for Øjeblikket en Sag for Højesteret mellem Skrædderforbundet og en Skræddermester, og denne Sag har ligeledes en Strife og en Verance til Staten til Baggrund. Denne Mester havde taget i Entreprise at udføre c. 700 simple Kapper til Jærnbanefolk. Disse Kapper staa i Svendenes Priskurant — den Priskurant, som Mestre og Svende ere blevne enige om — til 6 Kr. pr. Styk; altsaa en saadan Kappe vilde, hvis den blev bestilt hos en Skrædder, koste omtrent det dobbelte at faa syet, saaledes at Arbejdslønnen vilde være omtrent det dobbelte, men som Verancearbejde stod den kun opført til 6 Kr. pr. Styk. Denne Mand tilbød imidlertid at tage disse Kapper i Verance for 3 Kr. 39 Dre pr. Styk, og naar man regner, at ogsaa han skulde levere forskelligt Tillæg, som dog altid løber op til noget, viser det sig altsaa, at det kun bliver tilbage til Arbejderne for at forkrædige en saadan Kappe et Par Kroner eller noget over, noget, der er aldeles utilstrækkeligt, som enhver vil kunne forstaa. Dette er et Misforhold, som ingen Part kan være tjent med. Jeg kunde nævne andre Forhold for ikke at holde mig alene ved dette Sag. Der var for nogle Aar siden et større Tømrerarbejde i en By i Sylland, som blev udbudt til Dicitation. Det indtraf netop i en arbejdsløs Tid, hvor Tømrervendene gik i store Flokke og ingen Bestæftigelse havde. Dette Stykke Arbejde tilfaldt en Tømrermester fra Landet, og han antog saa Jolf paa den Maade, at han fæstede dem ligesom andet Thynde og gav dem en vis maanedlig Løn og Kost ligesom andet Thynde. Med dette Mandskab udførte han dette Arbejde, medens samtidig selve Byens faglærte Arbejdere og Haandværksmestre gik og ventede

paa at faa noget Arbejde andetsteds fra. Saadanne Forhold ere ikke ganske lystelige for Arbejderne, og derfor turde det være paa Tide, at der blev gjort noget for at bøde derpaa; og for at bøde derpaa samt for at stæffe en vis dog nogenlunde Sikkerhed til Stede indenfor disse Omraader, er det, vi have tilladt os at fremsætte dette Lovforslag, som vi bede ærede Medlemmer vise den Velvilje, det fortjener.

Lovforslaget gaar, som det vil ses, ud paa, at ved Udbydelse i Dicitation af offentlige Stats- eller Kommunalarbejder skal der i Konditionerne fastsættes en efter Arbejdets Bestaaffenhed eller Fagernes Priskuranter passende Minimaldagløn eller Minimalafordpris for de af Entreprenøren eller Entreprenørerne til Arbejdets Udførelse antagne Arbejdere, og ligeledes, at der skal fastsættes en Minimalløn pr. Time for Overarbejde samt Søn- og Helligdagsarbejde. Naar der i Konditionerne er blevet fastsat en saadan Pris, en saadan Dagløn, en saadan Afordpris, vil det medføre to Ting. For det første ville Entreprenørerne ganske anderledes kunne beregne deres Forhold. De ville vide, at deres Konkurrenter ikke kunne benytte sig af Spekulation i Arbejdsløsheden og Arbejdernes Nød, men ville være nødt til at holde sig til den Pris, som er fastsat i Konditionerne. Og Arbejderne ville ogsaa da være sikrede, idet det vistnok hverken vilde falde Staten eller Kommunen ind at fastsætte saa lav en Løn som den, der her er bleven oplyst er bleven udbetalt for disse Arbejder til Jærnbanen. Det vil i det hele taget give lidt Fasthed i dette Forhold, og jeg indser ikke, hvad der skulde være i Vejen for at kunne fastsætte noget saadant. Det heldigste vilde selvfølgelig være, om man kunde komme ind paa at fastsætte en vis Minimalløn i det hele for alles Arbejde, men dertil er Arbejdet for vidt forskelligt, dels i de forskellige Egne af Landet, dels i de forskellige Fag; noget saadant vil ikke kunne lade sig gøre. At noget saadant, som her foreslaaet, kan lade sig gøre, forekommer mig temmelig indlysende, naar man ved, hvor specificerede Konditionerne til Dicitationer allerede nu foreligge, saa at der snart med Hensyn til hver enkelt Bind, som skal bruges til et Dicitationsarbejde, er beskrevet, hvilken Kvalitet den skal være af, hvordan den skal være, lige som i det hele Arbejdet er beskrevet indtil de mindste Enteltheder. Det forekommer os derfor heller ikke saa uoverkommeligt samtidig at føje til, at saa og saa meget skal der udbetales for dette Stykke Arbejde, og saa og saa meget for hint. Dette kunde imidlertid selvfølgelig ikke finde An-